

Innhold

Forord	11
Hva er en nordmann?	21
Demografiske faktorer	33
Integrering virker ikke i masseinnvandringens tid	38
Den norske høykulturens vekst og fall	48
Slutten på norsk bosetting i Groruddalen	91
En krimroman belyser det vi frykter	104
Hva om Norge blir som Oslo?	109
Men vi er da så lykkelige?	114
Tilbakeblikk: Nasjonsbygging og moderat migrasjon	119
Sammenstøtet mellom islam og Europa	131
Klansamfunnet – enda et sammenstøt	170
Hvordan kom vi hit? Terje Tvedt forklarer veien til den flerkulturelle staten	176
Dårlig integrering er ingen diagnose	208
Staten har gitt kommunene en umulig oppgave	214
Varmen fra leirbålet: Dialogkonferanse i Trondheim	226
Oslo Høyre: På leting etter ny politikk i gamle tanker	237
Sverige viser hva vi har i vente	243
Hva kan vi lære av Malmö?	247
Absorpsjonsevnen er oppbrukt	265
Den offentlige debatten ved et veiskille	295
God natt, Norge – som velferdsstat, som nasjonalstat?	306
Identitetspolitikk eller assimilering?	313
Vitnesbyrd fra anonyme Nav-ansatte	318

Kriterier for en rasjonell innvandringsdebatt	323
Den forgiftede debatten	328
Integrering og assimilering versus balkanisering og kolonisering	335
Den moralistiske eliten	344
Rikdommen og komforten som bedøver	353
Større realisme – noen politiske skikkelser	357
Hvem er egentlig mest etisk?	363
En inkluderende nasjonalisme	369
Vi er ved veis ende	380
Appendiks	389
Anbefalt litteratur	407
Noter	410

Integrering virker ikke i masseinnvandringens tid

Over hele Europa utløser masseinnvandringen nye, bekymringsfulle reaksjoner: usikkerhet, sorg, sinne, frustrasjon, pessimisme på den ene siden, og frykt for rasisme, egoisme og «islamofobi» på den andre siden.³⁸

Europeisk politikk, tradisjonelt organisert i en høyre- og venstreside basert på ulik økonomisk politikk, utgjorde et stabilt partisystem i etterkrigstida. Dette har kollapset i flere land, ikke minst fordi innvandrings- og integreringspolitikken har blitt det avgjørende spørsmålet. Temaet splitter familier og gamle vennskap ryker. Medielandskapet endres, ved at nye, innvandringskritiske nettmedier vokser, mens bruken av og tilliten til etterkrigstidas store mediehus og de offentlige kringkasterne faller; et tydelig tegn på dette, er at nedsettende begreper – *gammelmedia*, *mainstream media*, *hovedstrømsmedier* – brukes flittig. I april 2019 viste en meningsmåling at kun 13 prosent i Norge hadde stor tillit til mediene, en halvering fra februar.³⁹

Politikere som på 1990-tallet snakket om at innvandringen er så beskjeden at det ikke er noe å snakke om, uttaler nå at de håper integreringen går seg til over tid og at det vil gå godt til slutt. Drømmene om fargerike, nye fellesskap – lokalt, regionalt, nasjonalt og også felleseuropeisk – har gradvis mistet troverdighet, selv om mange også tviholder på dem. Forestillingen om at Europas gamle, trøtte kulturer skulle revitaliseres gjennom eksotisk innvandring, evner ikke lenger å fascinere eller mobilisere. Ingen regjering i Europa i dag ønsker seg aktivt *mer* ikke-vestlig asylinnvandring, med mulig unntak for land som har besluttet

å øke antall kvoteflyktninger, slik Norge har gjort under statsminister Erna Solberg.

Karnevalets tid er forbi. Det liberale Europas ambisjon om å være et hjem for alle, tror færre og færre på. Nasjonalstaten vil få sin renesanse. Det vil bli mer og mer akseptert at også europeiske folkeslag har rett til å beskytte sin identitet og egenart. Til og med store land som USA, Kina, India og Russland viser at en ny bølge av en bred og stort sett godartet nasjonalisme er på frammarsj. President Trump kan tjene som eksempel. Foran FNs generalforsamling 24. september 2019 uttalte han: «Framtida tilhører ikke globalistene, framtida tilhører patriotene.» Framtida tilhører suverene og uavhengige nasjoner, som beskytter egne innbyggere, respekterer sine naboer og anerkjenner forskjeller som gjør hver enkelt nasjon spesiell og unik, hevdet han.⁴⁰

Kjernen i det som vekselvis kalles høyrepopulisme eller nasjonalkonservatisme er at den nasjonale kulturen og nasjonale interesser prioriteres, og at man lytter til de mange velgerne som har blitt forsømt, og til dels fordømt, som uanstendige, fremmedfiendtlige og kunnskapsløse.⁴¹ Posisjonen er ikke isolasjonistisk. *America first* er ikke det samme som *America alone*. Idealet er samarbeid mellom frie nasjoner til felles nytte. Civitas Kristin Clemet mente i 2016 at primærbetydningen av nasjonalkonservatisme er dette: «En nasjonalkonservativ vil gjerne bestemme mer over og i eget land og altså ha større grad av nasjonal selvråderett, samtidig som han gjerne er opptatt av nasjonal kultur og identitet.» Clemet mente at Sp var det mest nasjonalkonservative partiet. Det betyr – slik hun utlegger det – mer proteksjonistisk, mer kritisk til globalisering og europeisk integrasjon i et stadig mer føderalt EU, skepsis til innvandring, tilhengere av tradisjonelle familieverdier, glad i folkeavstemninger og de dyrker nasjonal kultur og identitet.⁴² Fram til kanskje så seint som 1980-tallet vil jeg mene at «nasjonalkonservatismen» forstått på denne måten var en ofte utsagt ramme for *alle* norske parti, inkludert AKP (ml): Nasjonalstatens rolle ble tatt for gitt, nasjonale interesser vektlagt (tenk på konsesjonslovene), tradisjonelle norske tradisjoner ble støttet (folkemusikk, skisport osv.), barnetrygd og skatteklasser støttet opp om den heterofile familien, innvandringen ble strengt overvåket og